

[Aksel Larsen.]

det for Arbejdsmændenes Kasse og andre Kasser, som ikke maatte have et saa smidigt System.

Jeg var virkelig ikke til Sinds at ville insinuere noget om Udgiftstallene for det samlede Kompleks, men jeg fremsatte min Bemærkning, fordi jeg ønskede at understrege Spørgsmaalet om, hvorvidt der var Mulighed for, at Udgifterne vilde blive større; det har vi nu faaet at vide, at det er der i hvert Fald ikke. Nu, saa er det saadan, som jeg siger, at et Beløb paa 112 Mill. Kr. skulde ikke kunne afskrække os, da vi mener, at disse Penge kan skaffes til Veje. Vi understreger dette saa kraftigt, fordi vi ikke vil have, at man afspiser de arbejdsløse med en Bemærkning om, at det overhovedet ikke er muligt at skaffe disse Penge. Vi tror, det er muligt at skaffe disse Penge, og derfor stiller vi ogsaa tilsvarende Forslag om, hvorledes Pengene til Kriselovgivningen skal fremskaffes.

Jeg tror ikke, det er rigtigt at afvise Forslagene med en Henviisning til, at de fleste af disse Krav kan honoreres af de sociale Udvalg; men ganske vist, saa kan Socialministeren ikke forhindre os i nu at hænge os i den Bemærkning. Naar Socialministeren afviser de fleste af disse Lovforslag ved at sige, at Kravene deri kan honoreres af de sociale Udvalg i Henhold til Socialreformen, maa vi virkelig henvende os til de sociale Udvalg og vise de arbejdsløse denne Udtalelse af Ministeren og sige: Gaa med denne i Haanden op og sig til det sociale Udvalg: Socialministeren er af den Mening, at I skal give et Tilskud til Understøttelsen.

Jeg kan ikke rigtig forstaa, at Ministeren nu er af den Mening, at Forsikringsgrundlaget egentlig burde lægges om, at Forsikringsgrundlaget er principielt galt, men at han ikke vil være med til at kæmpe for en Forandring nu, fordi vi nu har gennemført Socialreformen. Naar vi faar Fortrykket fra Forhandlingerne i Dag, kan Ministeren ikke fortænke os i, at vi tager denne Udtalelse af Ministeren fra i Dag og offentliggør den i „Arbejderbladet“ in extenso og samtidig offentliggør Ministerens Udtalelse fra i Fjor Efteraar, før Socialreformen blev vedtaget, om, at de Principper, der var gældende for Sociallovgivningen herhjemme, havde været gældende i en Menneskealder, og derfor vilde Ministeren ikke være med til at ændre dem. Det var, som sagt, før Socialreformen blev gennemført. Nu siger Ministeren, at fordi den er gennemført, saa vil han ikke være med.

Hvem der hersker over hvem, Regeringen eller Fagforeningerne — ja, hvis jeg skal til at hæve mig op i den højere Teori, vil jeg sige, at det er Fagforeningerne, der behersker Regeringen, og det er Fagforeningerne, der behersker Socialdemokratiet; men ved Fagforeningerne forstaaer jeg ganske vist de ledende Socialdemokrater, der sidder som øverste Tillidsmænd i Fagforeningerne. Det er i Virkeligheden fuldkommen rigtigt, og derfor har vi en Lovgivning af den Art, vi har. Men det, jeg er ude efter at konstatere, er, at det er under alle Omstændigheder det Parti, der hedder Socialdemokratiet, som har afgørende Indflydelse paa Regeringen, og det er det samme Parti, som har afgørende Indflydelse paa Fagforeningerne, og derfor maa man stille dette Parti til Ansvar. Det kan ikke som Regering sige: Ja, disse Krav har Fagforeningerne desværre ikke rejst, derfor kan vi ikke være med til dem, naar det samme Parti paa den anden Side forhindrer Fagforeningerne i at rejse dette Krav eller rettere bevirker, at Fagforeningerne sætter sig imod saadanne Kravs Rejsning som f. Eks. de uorganiseredes Optagelse eller Forhøjelse af Tilskuddene.

Jeg tror nok, at jeg min Ungdom til Trods kender en lille Smule til 1920, fordi Begivenhederne den Gang fik mig til at tilslutte mig det kommunistiske Parti og sige Farvel til Socialdemokratiet. Jeg ved i hvert Fald, at man nu almindeligvis siger fra socialdemokratisk Side: Vi vil staa paa Parlamentarismens og Forfatningens Grundlag og rette os efter dens Bestemmelser og kun ved lovlige Midler søge at hidføre Ændringer o. s. v. Nu stod der tilfældigvis ogsaa i Grundloven den Gang, at Kongen vælger selv sine Ministre, saa ud fra Grundloven maatte man maaske sige, at Kongen havde Ret til selv at skifte Ministerium; noget andet er den Fortolkning, man lægger ind i Grundloven, men hvis man vil holde sig meget strengt til Lovens Bogstav, skete der altsaa intet Overgreb.

Ikke desto mindre vil jeg fuldstændig godkende, om man i en saadan Situation uden Hensyn til, om det var et formelt forfatningsmæssigt Overgreb eller ej, satte ind med faglige Kampmidler, med Generalstrejke o. lign. for at tvinge Kongemagten eller andre reaktionære Magter paa Tilbagetog. Det gjorde Socialdemokratiet imidlertid ikke, det forhandlede sig til Rette og fik ikke hverken Kravene for sig selv eller de Krav, som Arbejderne havde opstillet, opfyldt. Det er ganske vist en helt anden Historie.